

sikre ved efterfølgende at undersøge, om en patient er blevet rigtigt behandlet. Desuden er det vigtigt i forbindelse med uddannelse af læger, at de har mulighed for at deltage i en obduktion. Derfor er det godt, at man nu kan tilmelde sig et register, hvor man, om jeg så må sige, giver lægevidenskaben mulighed for at kigge én i kortene efter døden.

Jeg har således også en forventning om, at der laves en oplysningskampagne i den forbindelse, samt at det bliver nemt at tilmelde sig dette register.

I Det Konservative Folkeparti er vi også glade over, at ordningen om, at man får information om det at være organdonor samt mulighed for tilmelding med ud i kuverten, når man får et nyt sygesikringsbevis, nu videreføres. Vi synes, det er en oplagt mulighed at medsende det materiale, når man alligevel henvender sig til folk.

Så på trods af Berlingske Tidendes lidt negative omtale af dette forslag, er vi altså vældig tilfredse med det og kan støtte det fuldt ud. Og så ved vi jo erfaringsmæssigt, at bare man debatterer dette spørgsmål, bliver folk bevidste om, at der mangler organer, man får sig en snak i familierne, og en del tilmelder sig. Så helt galt er det ikke gået med dette forslag.

Margrete Auken (SF):

Først skal der siges tak til Det Ethiske Råd og til sundhedsministeren for et forslag, som på lykkelig vis, synes jeg, løser de konflikter, der har været omkring spørgsmålet her, og SF tilslutter sig det uforbeholdent. Lad dét være sagt allerførst, inden jeg lige har et par bemærkninger.

Det er lidt svært at snakke om det her, som om det er et problem, vi nu – og nu snakker jeg ikke om et lovgivningsteknisk problem, men et organdonorproblem – løser her.

Vi kan være nogenlunde stenhamrende sikre på, at behovet vil vokse uanset hvad. Vi kan også være stensikre på, at kampagnerne, presset, hvad ved jeg, på mennesker, for at de i højere grad betragter sig selv som reservedelslagre, vil vokse.

De sidste meldinger har vi fået om, hvordan man sådan lige tager en hornhinde og lige tager sådan lidt, og det kan næsten ikke ses, og man tænker ikke over det. Der er jo ikke så forfærdelig langt til at sige: Jamen skulle vi så ikke også lige tage de andre ting, hud osv., for nu er det der jo.

Selvfølgelig må der ikke handles med det, og vi skal nok komme efter dem, når de begynder

på den slags, men alligevel er tanken: Jamen kæreste venner, hvorfor ikke blive brugt så godt som muligt?

Men man må tænke på, at vi andre steder lovgiver mod ligskænderi. En gang imellem er det altså lidt svært at se, hvad forskellen er på ligskænderi og så det, man er i færd med her. Ligskænderi er faktisk meget strafbart. Og så sidder vi og drøfter det på den her måde. Det er for det første et synspunkt, jeg godt lige mener må komme ind i debatten.

Derudover er det jo ikke lykkeligt, at vi har organer nok. Det er af mange grunde ulykkeligt, fordi det jo meget ofte er på baggrund af ulykker, som burde have været undgået, at disse organer er der.

Så til spørgsmålet om etik. Etik drejer sig ikke om selvbestemmelse. Kun for så vidt at man ikke må lave overgreb på andre, drejer etik sig om selvbestemmelse. Etik drejer sig altid om, hvordan vi behandler andre. Det er ikke uetisk at tilsidesætte sine egne interesser og ønsker. Men det er uetisk at bringe andre mennesker i en situation, hvor de bliver ulykkelige, eller hvor man på anden måde undertrykker dem.

Og når vi står over for døende mennesker eller hjernedøde, eller hvilke ord vi nu bruger, så er de mest udsatte da selvfølgelig de pårørende. Derfor har det været meget flot, ja, respektindgydende at se, hvordan lægestanden og sundhedspersonalet i det hele taget har insisteret på, at de måtte have lov til at optræde ansvarligt i forhold til den virkelig udsatte part i det her, nemlig de pårørende, der er konfronteret med en stor forfærdelighed. Jeg synes, at vi også fremover skal have tillid til, at de vil være i stand til at håndtere det.

Jeg tror ikke, at det her lovforslag gør så meget andet, end at det tilfredsstillende nogle politikere, som derved kan sige: O.k., så har vi lavet det her. Det er også o.k. Det skal man jo ikke se bort fra kan være et ædelt formål.

Men lad os også lige føje til, at jeg tror, at en af måderne, hvorpå det vil være lettere – hvis man nu synes, det skal være lettere, det synes jeg måske også – at få folk til at være organdonorer, er, hvis man gør den situation bedre.

Jeg har efterlyst flere gange, at sundhedsministeren, eller hvem det nu måtte være, prøver, om man kan give en beskrivelse af: Hvor megen tid er der for folk til at beslutte sig? Er der mulighed for at få fat i præsten? Er der mulighed for at få lavet en kort afskedsandagt med de pårørende?